

มติชนสุดสัปดาห์
ศุกร์ 31 ธ.ค. 53

อาหารสมอง
ชาบูไรแค้นแต่น้ำตาซึม

วีรกร ตรีเศศ

หนังสือชื่อ “เรื่องท่านเล่า” โดยคุณศรีวรา อิศสระ รวบรวมนิทานแฝงธรรมะสนุก ๆ ที่ท่านอาจารย์ชยสาโร ซึ่งเดิมชื่อ ฌอม โมเคล ชิเวอร์ตัน ใช้ในการแสดงธรรมตลอด 30 ปีที่ผ่านมา ขออนุญาตนำนิทานเรื่องหนึ่งมาถ่ายทอดต่อ

นิทานชื่อ “พระชุดอุโมงค์” เรื่องมีดังนี้ “.....เรื่องต่อไปนี้เป็นนิทานของท่านอาจารย์เล่าว่าเป็นเรื่องจริงที่เหมือนนิทานมาก เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อประมาณ 250 ปีมาแล้ว เรื่องมีอยู่ว่า

พระชุดอุโมงค์หนึ่งอายุสี่สิบกว่าปี ท่านเดินชุดค้ำเข้าไปในเขตภูเขาจนถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง พวกชาวบ้านดีใจมากเมื่อเห็นพระ รีบนิมนต์ท่านไปสวดศพที่เพิ่งตกเหวตายเมื่อเสร็จพิธีจึงพาท่านไปดูที่ ๆ เกิดอุบัติเหตุ พร้อมกับเล่าให้ท่านฟังว่าเส้นทางนี้เป็นเส้นทางสัญจรระหว่างหมู่บ้านนี้กับอีกหมู่บ้านหนึ่ง เป็นทางที่จำเป็นแต่อันตรายมาก เพราะต้องเดินเลียบภูเขา เต็มไปด้วยหน้าผาและเหวลึก เวลาฝนตกเส้นทางเล็ก ๆ นี้จะลื่นมาก เป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุ มีคนตายอยู่เป็นประจำ

พระท่านฟังแล้วรู้สึกสงสารอยากจะช่วยชาวบ้าน ท่านจึงตัดสินใจติการชุดค้ำและปักหลักอยู่ที่หมู่บ้านนี้เพื่อชุดอุโมงค์ให้เป็นเส้นทางใหม่ที่ปลอดภัยสำหรับชาวบ้านและลูกหลานของเขาในอนาคต ท่านตรวจสภาพภูมิประเทศแล้วเห็นว่าจะต้องชุดอุโมงค์ทะลุภูเขายาวประมาณ 400 เมตร ซึ่งคงจะต้องใช้เวลายาวนานมาก อาจจะทำให้หมดชีวิตของท่านทีเดียว แต่ท่านมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวที่จะทำโครงการนี้ให้สำเร็จ เมื่อท่านบอกชาวบ้าน พวกเขากลับสงสัยว่าท่านสติดีหรือวิปลาสกันแน่ มันเป็นภูเขาหินไม่ใช่ภูเขาดิน ท่านจะชุดภูเขาหินระยะทางตั้ง 400 เมตรได้อย่างไร นอกจากชาวบ้านจะไม่ให้กำลังใจและขอบคุณท่านแล้ว เขายังไม่สนับสนุนแถมบางคนยังหัวเราะเยาะท่านอีกด้วย

ไม่ว่าปฏิกิริยาของชาวบ้านจะเป็นอย่างไร ท่านก็ไม่หวั่นไหวเพราะจิตของท่านตั้งมั่นเสียแล้ว ท่านเริ่มลงมือใช้ค้อนตอกตะปูชุดเจาะภูเขา เสียงก็อก.....ก็อก.....ดังอยู่ต่อเนื่อง

ตั้งแต่เช้าจนมืดทุกวัน แรก ๆ ชาวบ้านก็ไม่ค่อยสนใจท่านนัก แต่ท่านก็ไม่ไปไหน ท่านปักหลักทำงานของท่านอย่างไม่ทอดยว วันเวลาผ่านไป.....หนึ่งปี.....สองปี.....สามปี.....ท่านก็ยังขุดเจาะภูเขาทุกวันไม่มีเว้น คิดเฉลี่ยแล้วท่านเจาะอุโมงค์ได้ประมาณวันละ 4-5 เซนติเมตร หรือปีละ 15 เมตร สามปีที่ผ่านมามีท่านเจาะได้ลึก 40-45 เมตร ท่านถือการขุดเจาะหินเป็นข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ท่านทำงานง่วนอยู่แต่ในถ้ำวันแล้ววันเล่า

มาถึงบัดนี้ชาวบ้านบางคนรู้สึกละอายใจ พระท่านตั้งใจทำงานหนักเพื่อพวกเขา แล้วเขาจะนั่งดูตายอยู่ได้อย่างไร จึงเริ่มมีคนทยอยกันมาช่วยท่านเจาะอุโมงค์ แต่ทำกันได้ไม่เท่าไรก็ต้องล่าถอยไป เพราะงานมันหนักเกินกำลัง และเขายังไม่มีศรัทธาแก่กล้าพอ ในที่สุดก็เหลือแต่ท่านที่ยังคงทำงานอยู่ต่อไปองค์เดียว ท่านขุดเจาะอุโมงค์ไปเรื่อย ๆ ห้าปี.....เจ็ดปี.....เก้าปี.....สิบแปดปี.....เสียงก็อก.....ก็อก.....ก็อก.....ยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง เวลานี้ท่านเป็นหลวงพ่อกแล้ว สังขารก็เสื่อมถอยลงไปมาก ขาก็ไม่ค่อยดี ตาก็เริ่มฟาง ท่านรู้สึกเหนื่อยง่ายกว่าแต่ก่อน แต่ก็ช่างมันเถอะ จิตใจท่านมุ่งมั่นไม่เปลี่ยนแปลง กิตติศัพท์เรื่องหลวงพ่อกขุดเจาะอุโมงค์เพื่อช่วยชาวบ้านขจรขจายไปถึงเมืองหลวง ทางการจึงส่งช่างมาช่วยเมืองงานขุดอุโมงค์สำเร็จไปกว่า 80 เปอร์เซ็นต์แล้วด้วยฝีมือหลวงพ่อก

อยู่มาวันหนึ่ง ก่อนที่อุโมงค์จะสำเร็จเสร็จสิ้นลง ชามูไรหนุ่มคนหนึ่งเดินทางมาที่หมู่บ้านนี้เพื่อถามหาพระที่กำลังขุดอุโมงค์ เขาต้องการจะดูว่าท่านคือคนที่เขาตามหาอยู่หรือไม่ นาน ๆ ที่ชาวบ้านจะได้พบคนใหญ่คนโตซักครั้ง พวกเขาจึงรีบอาสาพาชามูไรหนุ่มไปที่อุโมงค์และส่งคนเข้าไปตามหลวงพ่อก เมื่อหลวงพ่อกเดินออกมา ท่านทราบนั่นที่ว่าชามูไรคนนี่คือใคร และมาตามหาท่านเพื่ออะไร ความทรงจำเก่า ๆ ไหลรินเข้ามาเป็นระลอก ๆ

เมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้ว ก่อนที่ท่านจะบวชเป็นพระ ท่านเคยเป็นคนรับใช้ของเดมิโยหรือขุนนางคนหนึ่ง ท่านได้ลอบเป็นชู้กับเมียน้อยของเจ้านายและถูกจับได้ ท่านจับเชิงเทียนใหญ่พาดหัวเจ้านายจนตายก่อนที่ท่านจะพาผู้หญิงหนีออกมา แม้จะหนีออกมาได้แล้ว จิตใจท่านก็ยังเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ท่านรู้สึกว่าคุณได้ทำบาปหนักสาหัสสากรรจ์ ฆ่าผู้มีพระคุณเพียงเพราะฤทธิ์ของกามตัณหา ความรู้สึกผิดกัดกร่อนจิตใจของท่านรวมถึงความหลงรักในตัวผู้หญิงด้วย ท่านไม่ได้มีความสุขกับผู้หญิงคนนั้นอย่างที่เคยฝันไว้ กลับต้องทะเลาะกันอยู่ตลอดเวลา

แถมท่านยังต้องกลายเป็นอัมพาตปลั่งจี้เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องด้วย สร้างบาปสร้างกรรมทบทวีคุณ

ท้ายที่สุด ท่านทนไม่ไหว จึงตัดสินใจขอแยกทางกับผู้หญิงที่ท่านเคยหลงรัก แล้วหันหน้าเข้าวัด ท่านยังไม่ได้คิดที่จะบวชหรือออก เพียงแต่หวังจะทำบุญเสียบ้างก่อนจะฆ่าตัวตาย ท่านเจ้าอาวาสรู้ทันความคิดของท่าน จึงแนะนำให้ท่านออกบวชเป็นพระ เป็นการตายไปจากโลกเดิม ถือพรหมจรรย์สร้างคุณงามความดีชำระบาปกรรมที่เคยก่อมา ท่านจึงออกบวชและรับการอบรมสั่งสอนจากครูบาอาจารย์สักระยะก่อนจะออกธุดงค์ จนมาถึงหมู่บ้านแห่งนี้แหละที่ท่านคิดตัดสินใจปักหลักอุทิศตนสร้างชีวิตช่วยเหลือชาวบ้านด้วยการขุดเจาะอุโมงค์โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทนเพียงเพื่อชำระบาปในใจของท่าน แม้งานจะหนักหนาสาหัสเพียงใดไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใด ท่านก็จะอดทนต่อสู้จนกว่างานจะสำเร็จหรือท่านจะหมดลมวันเวลานั้นคงจะมาถึงแล้วล่ะกระมัง

หลวงพ่อบอก “โยมคงเป็นลูกชายของท่านเดมิโยไซม์นี่”

“อไซ.....ไซ” ซามูไร รับคำหัวน ๆ ด้วยท่าทางเย็นชาและสายตาส่งประกายเกลียดชังและสมหวัง เขาไล่ล่าตามหาฆาตกรที่ฆ่าท่านพ่อจนพบแล้ว มันช่างยาวนานกว่ายี่สิบปีทีเดียว และบัดนี้ถึงเวลาที่แค้นของเขาจะได้รับการชำระเสียที่ ซามูไรหนุ่มชักดาบออกจากฝักเพื่อเตรียมสังหารคนชั่ว หลวงพ่อยืนนิ่งไม่แสดงอาการสะทกสะท้านใด ๆ ให้ปรากฏก็สาสมอยู่หรือที่ซามูไรจะฆ่าท่าน ส่วนงานของท่านก็ใกล้จะสำเร็จแล้ว มีทางการรับผิดชอบทำงานต่อ ท่านไม่มีห่วงกังวลใด ๆ ท่านพร้อมแล้ว

หลวงพ่อบอก “เชิญคุณทำสิ่งที่คุณเห็นสมควรเถิด หลวงพ่อกอยวาระนี้มานานแล้ว”

บรรดาชาวบ้านที่พากันมามุงดูอยู่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นตลใจอ้าปากค้างพอได้สติ บางคนก็เข้าไปยึดขาซามูไร บางคนเข้ายึดแขน และบางคนก็เข้าไปยืนกั้นหลวงพ่อกไว้ เสียงอ่อนวอนขอร้องซามูไรดังระงม

ชาวบ้าน “อย่าทำร้ายหลวงพ่อเลยขอรับ..... ให้ท่านทำงานของท่านให้เสร็จก่อนเถิดขอรับ..... ท่านขุดอุโมงค์นี้มาสิบแปดปีแล้ว อีกไม่นานก็จะเสร็จแล้ว..... หลวงพ่อบอกท่านไม่หนีไปไหนหรือขอรับ.....”

ชาмуไรหนุ่มคิดหนัก “ไหน ๆ เราก็รอคอยมาได้มานานขนาดนี้แล้ว จะอดทนรอต่อไปอีกหน่อยคงไม่เป็นไร ถ้าเราฆ่าพระนี่เดี๋ยวนี้ ชาวบ้านคงโกรธแค้นแน่ แต่ถ้าเรารอคอยตามคำขอร้อง ชาวบ้านคงเห็นใจเรา’ ชาмуไรจึงตกลงรอให้หลวงพ่อบุญคุณโง่งมก็ให้แล้วเสร็จเสียก่อน จึงจะลงมือแก้แค้น

ชาмуไรหนุ่มรออยู่สามสี่วัน ก็ยังไม่มียี่แววว่างานบุญคุณโง่งมจะแล้วเสร็จ เขาเป็นคนใจร้อน เขาจึงรู้สึกอึดอัดใจมาก คืนนั้นเขานอนไม่หลับ เขาทนรอไม่ไหวแล้วจึงลุกขึ้นถือดาบไปที่กุฏิหลวงพ่อก็จะไปจัดการจับความแค้นของเขาเสียที แต่หลวงพ่อบุญคุณโง่งมไม่ได้อยู่ในกุฏิ ชาмуไรจึงเดินเข้าไปในอุโมงค์ ลึกเข้าไป ๆ เขาได้ยินเสียง ก็อก...ก็อก...ก็อก...อย่างต่อเนื่อง แม้จะตึกตื่นท่านก็ยังทำงานอยู่ เสียงสวดมนต์เบา ๆ ของท่านก้องสะท้อนอยู่ในอุโมงค์จนชาмуไรขนลุก เขารู้สึกสับสนจนต้องหันหลังเดินกลับออกไป เขาไม่กล้าฆ่าท่านอย่างที่ใจปรารถนามานานทำไมฆาตกรเลว ๆ ที่ฆ่าท่านพ่อจึงกลายเป็นคนบริสุทธิ์เอียงนี้

วันรุ่งขึ้นคณะบุญคุณโง่งมก็ได้อาสาสมัครเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เป็นถึงคนใหญ่คนโตจากเมืองหลวง ชาмуไรหนุ่มมาช่วยบุญคุณโง่งม เขาทำงานใกล้ชิดหลวงพ่อบุญคุณโง่งมและคอยสังเกตนิสัยใจคอของท่าน ต้องการจะดูว่าท่านน่าเลื่อมใสจริง ๆ หรือท่านเสแสร้งเก่ง วันเวลาผ่านไปอีกเดือนเศษ ในที่สุดบุญคุณโง่งมก็แล้วเสร็จ ทะลุจากเขาด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่ง ชาวบ้านได้เส้นทางสายใหม่ที่ทั้งสะดวกทั้งปลอดภัย เสียงไชโยลั่นภูเขาทิ้งสองด้าน หลวงพ่อบุญคุณโง่งมวางเครื่องมือลงและสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้ผู้ที่ท่านเคยทำร้าย แล้วหันหน้ามาหาชาмуไร

หลวงพ่อบุญคุณโง่งม “หลวงพ่อบุญคุณโง่งมแล้ว เชิญท่านทำหน้าที่ของท่านได้”

ด้วยน้ำตานองหน้า ชาмуไรหนุ่มหมอบกราบลงแทบเท้าหลวงพ่อบุญคุณโง่งม

ชาмуไร “หลวงพ่อบุญคุณโง่งมครับ ผมขอเลิกการจ้องแค้นทุก ๆ สิ่ง โปรดเมตตารับผมไว้เป็นศิษย์ด้วยเถิดครับ”

เครื่องเคียงอาหารสมอง :

(1) ไข่เศรษฐีคนนี้มีมันคุดว่ามันรวยมาก บ้านใหญ่ขนาดใหญ่ในห้องอาหารนาฬิกาบอก ว่าหนึ่งทุ่ม แต่ในครัวเป็นเวลาสามทุ่ม

(2) “คุณต้องทำอะไรกับฝาห้องสักหน่อยแล้วละครับ” คนเช่าบ้านบ่นกับเจ้าของ “เสียงจากโทรทัศน์คงดังผ่านฝาเข้ามารบกวนใช่ไหมครับ” เจ้าของถาม “อ้อ เปล่าครับ ผมได้ดูโทรทัศน์ของเขาด้วย”

(3) “เนื้อนุ่มไหม” ลูกคำถามเจ้าของร้านขายเนื้อ “มันนุ่มและอ่อนโยนเหมือนหัวใจผู้หญิงเลยละครับ” “ถ้าอย่างนั้น ช่วยหยิบไส้กรอกให้ผมแทน”

(4) “นมนี้สดไหม” ลูกคำถาม “สดครับ สดขนาดเมื่อ 3 ชั่วโมงที่แล้วยังเป็นหญ้าอยู่เลย”

(5) สองหนุ่มเดินเข้าไปในบาร์และควักเอาแซนวิชมานั่งกินกัน คนเสิร์ฟเดินมาบอกว่า “ขอโทษครับ ที่นี่ห้ามกินอาหารที่คุณนำมาจากร้านครับ” “ไม่เป็นไร เดี่ยวเราจะแลกแซนวิชกัน”

(6) ร้านขายโลงศพมีการลดราคาโลงเป็นพิเศษตลอดอาทิตย์นี้ “แค่ 10,000 บาท คุณก็สามารถชวนเพื่อนไปด้วยได้อีกหนึ่งคน”

(7) นักอ่านเดินเข้าไปถามเจ้าหน้าที่ห้องสมุด “ช่วยบอกผมหน่อยได้ไหมครับว่าส่วนที่เป็น “Self-Help” อยู่ตรงไหน” “ถ้าผมบอกคุณมันก็เท่ากับทำลายวัตถุประสงค์ของการมี Self-Help ี่ครับ”

(8) “ตอนนี่เธอยอมรับแล้วนะว่าเธออายุ 40 จริง.....เพียงแต่ไม่ได้บอกว่า 40 ตั้งแต่เมื่อไหร่”

น้ำจิ้มอาหารสมอง : When you educate a man you educate an individual; when you educate a woman you educate a whole family.

(Charled D. Mclver (1860-1906))

นักการศึกษาชาวอเมริกัน

เมื่อคุณให้การศึกษานักเรียน คุณให้การศึกษากับแต่ละบุคคล หากคุณให้การศึกษานักเรียน คุณให้การศึกษากับทั้งครอบครัว

